

Τραβηγμένη από τα "ΠΡΙΟΝΙΑ" λίγο πριν το ηλιοβασίλεμμα, η φωτογραφία αυτή δίνει στο τοπίο ονειρικές διαστάσεις.

(Λ. Παπαδόπουλος)

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟ

ΕΝΝΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

Κείμενο:
Θεόφιλος Μπασγιουράκης

Φωτογραφίες:
Άννα Καλαϊτζή
Λεωνίδα Παπαδόπουλος

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ηταν τον Αύγουστο του 86, όταν για τελευταία φορά ανέβηκα στον Όλυμπο. Σύντροφος μόνιμος κι αναντικατάστατος, ποιός άλλος, ο 75 χρονος πια πατέρας μου.

Φυσιογνωμία σεβάσμια κι αγαπητή σ όλους τους ορειβάτες.

Ακόμα και τώρα οι παλιοί, οχτώ χρόνια μετά το θάνατό του, αναπολούν με νοσταλγία και συγκίνηση την αγνή ψυχή, το πηγαίο χιούμορ, την αισιοδοξία και την συντροφικότητά του.

Τακτικός και μεθοδικός, δεν άφηγε σχεδόν τίποτε στην τύχη.

Ρυθκίνδυνος για την ηλικία του, πεισματάρης εκ πεποιθήσεως αλλά ταυτόχρονα γεμάτος σεβασμό για το θεϊκό βουνό και τις απρόβλεπτες μεταπτώσεις του.

Είχα τόσο πολύ ταυτίσει τον Όλυμπο με τον πατέρα μου, που, μετά τον θάνατό του,

έπαψαν ξαφνικά να με συγκινούν οι κορφές και τα μονοπάτια του.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια η νοσταλγία γινόταν βασανιστική.

Αλλοτε πρόβαλλε στα μάτια μου το «ΟΡΟΠΕΔΙΟ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ», με τις απαλές, θηλυκές καμπύλες του κι άλλοτε αγκομαχούσα στην ανάβαση της «ΣΚΟΥΡΤΑΣ».

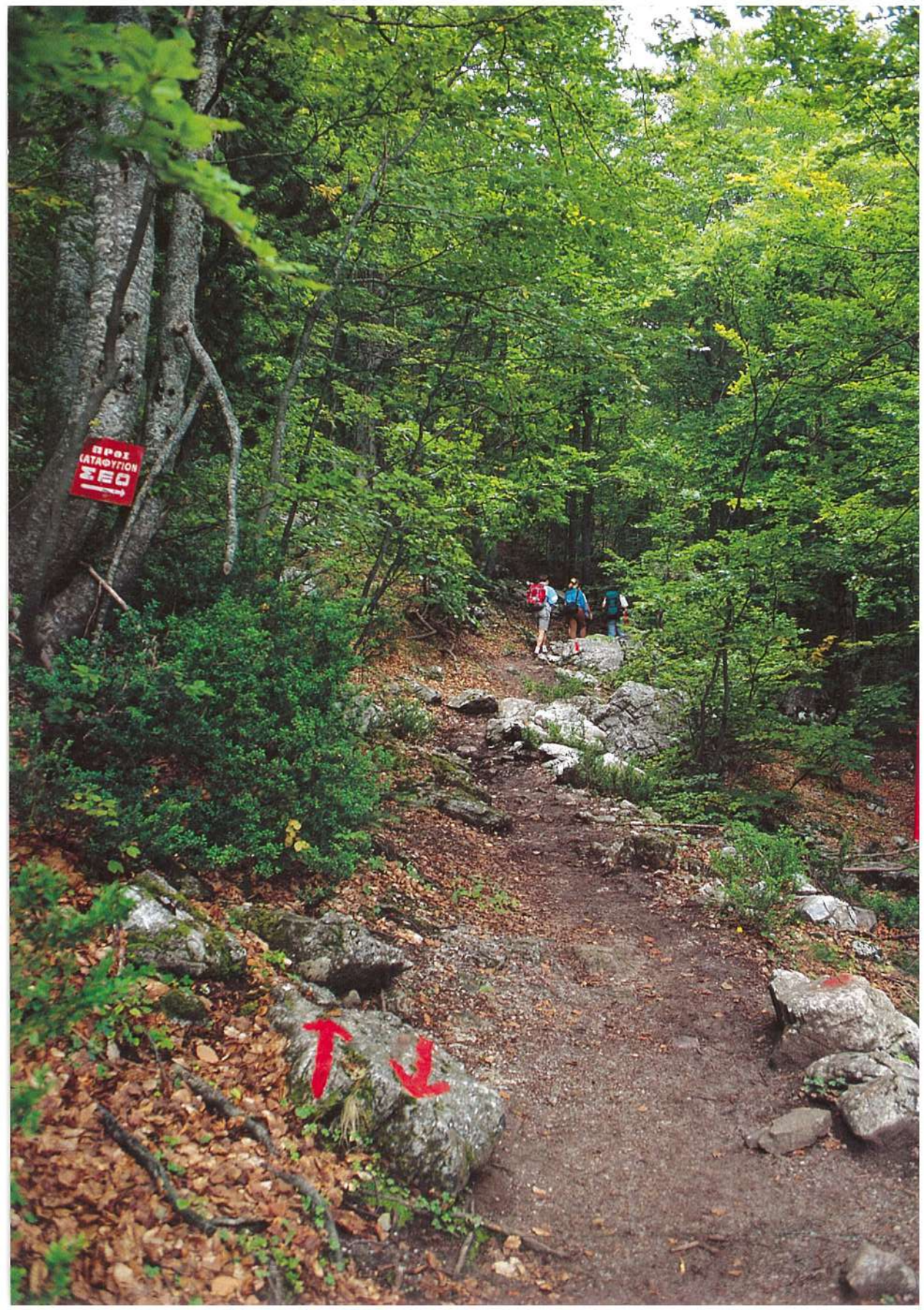
Αλλοτε πάλι ένοιωθα να μου λείπει, η ανταγωνιστική σχεδόν σχέση μου, με τον φαρμακερό Βοριά, που σχεδόν μόνιμα σάρωνε κορφές και αυχένες.

Πέρασαν έτσι εννιά ολόκληρα χρόνια. Και ξαφνικά όλα μέσα μου ξεκαθάρισαν.

Θάταν αυτή μια ανάβαση - αφιέρωμα στην μνήμη του πατέρα μου.

Εμπρός λοιπόν. Ας πάρουμε ξανά τα γνώριμα μονοπάτια κι ας ακολουθήσουμε τα αργά και σίγουρα βήματα του αξέχαστου μπάρμπα-Δημήτρη.

ΕΡΟΣ
ΠΑΡΟΥΣΙΑ
ΣΕ

↑
↓

Δηλαδή σε λίγο ξεκινάμε, ακούστηκε να λέει η Ελένη. Σαν να μην το πίστευε ακόμα, το έλεγε φωναχτά, για να το επιβεβαιώσει. Κι όμως, όλα γύρω της ήταν αληθινά.

Αρχές του Σεπτεμβρίου '95, πρωινό Παρασκευής. Στην τοποθεσία «ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΗ», 14 χιλιόμετρα από το Αιτόχωρο πηγαίνοντας για «ΠΡΙΟΝΙΑ», τα σακίδια είν' έτοιμα στους ώμους της ομάδας. Αδημονία και προσμονή στα πρόσωπα όλων, η πρωινή ψύχρα του δάσους αρκετά αισθητή στα 1120 μ.

Είναι γενναία ψυχή η Ελένη. Αγύμναστη, άπειρη στην ορειβασία, ίσως με κάποια παραπανσία κιλά, γεμάτη όμως με θέληση κι επιθυμία να επιχειρήσει αυτό, που τόσες φορές στο παρελθόν δίτασσε να κάνει.

Δίπλα της η Άννα, γεμάτη αισιοδοξία κι αυτοπεποίθηση, την πειράζει. Πιο κει ο Λεωνίδας, ελέγχει για τελευταία φορά τον φωτογραφικό του εξοπλισμό. Μηχανή, φακοί, φιλμ, μπαταρίες, όλα εντάξει. Την περίμενε πολύ καιρό τούτη τη μέρα. Να αιχμαλωτίσει το θεϊκό βουνό μέσα στα καρέ της μηχανής του.

Το ζευγάρι των νεαρών Γερμανών φίλων μας περιμένει υπομονετικά. Είναι πολύ χαρούμενοι, που οι διακοπές τους στην Ελλάδα τελειώνουν μ αυτό τον τρόπο.

Η Χρύσα, ο Γιάννης κι η Αντιόπη έχουν ανοίξει μια κεφάλι συζήτηση. Έτοιμοι κι αυτοί, περιμένουν το σύνθημα της εκκίνησης.

Ρίχνω μια τελευταία ματιά στους φίλους μου. Έχουν όλοι ένα κοινό χαρακτηριστι-

κό. Κανείς ποτέ δεν έχει ανεβεί στον Όλυμπο.

Εμπρός λοιπόν, ώρα να ξεκινήσουμε.

Αργά και σταθερά τα πρώτα βήματα. Το μονοπάτι είν' ανηφορικό και πετρώδες, απαιτεί ρυθμό και υπομονή. Χρειάζεται χρόνο ο οργανισμός, μέχρι που οι λειτουργίες του να εξοικειωθούν στην νέα πραγματικότητα.

Ο ήλιος, που από ώρα φλερτάρει με τα σύννεφα, χάνεται οριστικά.

Μια πυκνή ομίχλη απλώνεται γύρω μας. Τα χρώματα του δάσους γίνονται γκριζα, χάνουν τη ζωηράδα τους.

Μιά σκιά ανησυχίας περνάει μέσ από την ομάδα. Ο μόνος που δεν δείχνει να ενοχλείται, είναι ο Λεωνίδας με την φωτογραφική του μηχανή.

Το προτιμώ έτσι, είναι πιο ρομαντικό, ακούγεται να λέει.

Ο ρυθμός πάντως, εξακολουθεί σταθερός, κερδίζουμε συνέχεια υψόμετρο. Πού και πού γίνονται μικρές, απαραίτητες στάσεις, έτσι για μερικές αναπνοές.

◀ Το καλοσηματισμένο μονοπάτι για το καταφύγιο η σήμανση και οι πινακίδες του Σ.Ε.Ο. εκτός από ασφάλεια, δημιουργούν στον ορειβάτη και μία ευχάριστη αίσθηση συντροφιάς σ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής. (Α. Καλαϊτζή)

Ο καιρός είναι πολύ ευμετάβλητος στον Όλυμπο ακόμα και τους καλοκαιρινούς μήνες. Μια ξαφνική ομίχλη μπορεί να καλύψει τα πάντα μέσα σε λίγα λεπτά. Τότε όμως δημιουργούνται ρομαντικές εικόνες, σαν αυτή της φωτογραφίας.

(Λ. Παπαδόπουλος) ▶

Θα χουμε καμμιά ώρα που βαδίζουμε, όταν προβάλλει μπροστά μας η πρώτη πινακίδα. Έχουμε φθάσει στην τοποθεσία «ΜΠΑΡΜΠΑ», στα 1450 μέτρα. Εδώ, γίνεται παραδοσιακά, η πρώτη ολιγόλεπτη στάση. Αυτή άλλωστε είναι και η πρώτη μικρή μας νίκη. Όμορφο ξέφωτο, με παγκάκια και υπέροχα έλατα. Αισιόδοξη η ομάδα ανασυγκροτείται και ακάθεκτη ξεκινάει για το δεύτερο σημείο στάσης, τον «ΣΤΡΑΓΓΟ».

Πυκνό δάσος με οξιές, πεύκα και έλατα. Το μονοπάτι γίνεται πιο ομαλό, πιο ευχάριστο. Το ηθικό ανεβαίνει κι αυτό, ακούγονται γέλια και αστεία. Ακόμα κι ο ήλιος στέλνει που και που καμμιά αχτίδα μέσα στα πυκνά φυλλώματα.

Σε λιγότερο από μιάμιση ώρα φθάνουμε στα 1700 μέτρα περίπου, στον «ΣΤΡΑΓΓΟ». Ένα δροσερό νεράκι περιμένει να μας ξεδιψάσει.

Λίγο πιο κει στ αριστερά μας, σε απόσταση 10 περίπου λεπτών, κρέμεται λές πάνω απ το γκρεμό η «ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥ». Ακόμα διακρίνονται στα τοιχώματα των βράχων τα ίχνη της φωτιάς που άναβε κοντά 40 χρόνια, ο υπέροχος

▲ Κοντά στα 2.000 μέτρα περνάμε απ' το περίφημο "Νεκροταφείο των δέντρων". Πιθανή ύπαρξη σιδηροπυρίτη στο υπέδαφος έχει σαν αποτέλεσμα η περιοχή αυτή να δέχεται πολλούς κεραυνούς. Είναι εμφανή τα σημάδια απο τα αστροπελέκια του Δία στο δέντρο που παρ' ολ'αυτα, εξακολουθεί να αντιστέκεται όρθιο στο χρόνο.

(Α. Παπαδόπουλος)

◀ Το "ΡΟΜΠΟΛΟ" είναι το είδος πεύκου, που ζει στα μεγάλα υψόμετρα. Καθώς πλησιάζουμε τα 2.000 μέτρα, διαδέχεται την οξυά και τη μαύρη πεύκη και απο κει και πάνω κυριαρχεί. Ο χρόνος έχει αφήσει εντυπωσιακά αυλάκια πάνω στον κορμό αυτού του γέρικου ρόμπολου. (Α. Καλαϊτζή)

Το μονοπάτι της φωτογραφίας φαίνεται αθώο, στην πραγματικότητα όμως είναι ένα τμήμα από την περίφημη ανάβαση της ΣΚΟΥΡΤΑΣ, που είναι για τους αγύμναστους μια σημαντική σωματική δοκιμασία. (Α. Καλαϊτζή) ▼

αυτός ερημίτης - ζωγράφος.

Γεμίζουμε τα μπουκάλια μας και συνεχίζουμε για «ΠΕΤΡΟΣΤΡΟΥΓΚΑ». Όμορφη διαδρομή, ευχάριστη, με συνεχείς εναλλαγές. Ήλιος λαμπρός, βαθυγάλανος ουρανός, ο Όλυμπος χαμογελάει και πάλι. Διασχίζουμε το «ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΩΝ ΔΕΝΤΡΩΝ». Περιοχή κατάσπαρτη από μαυρισμένους κορμούς, άλλους πεισματικά όρθιους κι άλλους νικημένους στο χώμα, απομεινάρια τραγικά απ τις καταγίδες και τ αστροπελέκια του Δία.

Με μια τελευταία προσπάθεια ξεπροβάλλουν μπροστά μας οι πινακίδες της ΠΕΤΡΟΣΤΡΟΥΓΚΑΣ. Εδώ, στα 1950 μέτρα, πελώρια «ρόμπολα» μας προσφέρουν φιλόξενα την παχιά σκιά τους.

Τοπίο ειρηνικό, υπέροχο και πιο δίπλα ένα μικρό μαντρί. Κάτω δεξιά απλώνεται νωχελικά η πεδιάδα της Κατερίνης.

Ακουμπισμένη η ομάδα στους κορμούς των δέντρων, ρεμβάζει και χαλαρώνει.

- Δεν μ'αφήνετε εμένα καμιά ώρα εδώ; προτείνει πολύ σοβαρά η Ελένη. Κάποιοι σηκώνουν με ελπίδα τα κεφάλια τους. Η ομάδα είναι πολύ γοητευμένη από την ΠΕΤΡΟΣΤΡΟΥΓΚΑ ή πλησιάζει στα όρια της αντοχής της.

Ο χρόνος όμως κυλά, είναι κιόλας προχωρημένο μεσημέρι. Δεν επιτρέπεται μεγάλη χαλάρωση, γιατί όλα μετά φαίνονται πιο δύσκολα. Άλλωστε, υπάρχουν ακόμα μπροστά μας δυο σημαντικά εμπόδια. Ο ήλιος, που 'ναι τραχύς στα 2.000 μέτρα και η «ΣΚΟΥΡΤΑ».

Εμπρός λουσόν, στο δρόμο και πάλι.

Διαδρομή μέσ'από πανύψηλα, γοητευτικά ρόμπολα. Τεράστια δέντρα, με εντυπωσιακές ρίζες και ζωή πολλών εκατοντάδων ετών. Το μονοπάτι σιγά-σιγά γίνεται ανηφορικό, πετρώδες, ξέρω πολύ καλά τί μας περιμένει σε λίγο.

ΣΚΟΥΡΤΑ

Όταν κανείς φθάνει στους πρόποδες της ΣΚΟΥΡΤΑΣ και συνειδητοποιεί πού πρέπει ν ανέβει, λιποψυχεί και απογοητεύεται. Ένας γυμνός, απότομος λόφος ορθώνεται αφλόξενα, σχεδόν εχθρικά μπροστά στα μάτια μας. Μοιάζει, γεμάτος χαρεκακία να λείει, πώς «για να φθάσεις στον προορισμό σου, πρέπει πρώτα να κατακτήσεις εμένα». Εδώ και πολλά χρόνια συνήθισα ν αντιμετωπίζω την ΣΚΟΥΡΤΑ σαν ένα ζωντανό

αντίπαλο, που, ούτως ή άλλως, είμαι υποχρεωμένος να νικήσω.

Στα δεξιά διαγράφεται η εξυπνη τακτική, το μακρύ, αργό, υπομονετικό μονοπάτι. Νίκη μετά από πολιορκία.

Ευθεία μπροστά, το κατακόρυφο μονοπάτι, η επιλογή της «κατά μέτωπον επίθεσης».

Πριν πολλά χρόνια, θυμάμαι, ανέβαινα για πρώτη φορά την ΣΚΟΥΡΤΑ με τον πατέρα μου. Πρακτικός και μεθοδικός όπως ήταν, με οδήγησε απ' το μακρύ μονοπάτι.

«Να πετυχαίνεις τον στόχο σου με τις λιγότερες δυνατές απώλειες», συνήθιζε να λέει.

Και πράγματι έτσι αποδείχθηκε. Είχα φθάσει στην κορυφή με πολλά αποθέματα σωματικών δυνάμεων. Ήμουν όμως ψυχικά εξουθενωμένος. Το μονοπάτι αργό και ατελειώτο, νόμιζα πως γύριζα συνεχώς γύρω από το ίδιο σημείο.

Κάθε φορά από τότε δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Χτυπάω την ΣΚΟΥΡΤΑ στα ίσια. Ποτάμι ο ιδρώτας, λαχάνιασμα, συχνές στάσεις, κάθε βήμα όμως δυναμώνει την θέληση, φέρνει πιο κοντά στην κορυφή. Και πάντα τα τελευταία μέτρα ζωηρά και περήφανα. Όπως πρέπει να

τερματίζει κάθε νικητής. Σχεδόν αμέσως η ΣΚΟΥΡΤΑ, υποπτικά, απονέμει το έπαθλο της νίκης. Απ τα 2485 μέτρα της μας εμπιστεύεται για πρώτη φορά σ'ολόκληρη τη διαδρομή την θέα στις μεγάλες κορφές του Ολύμπου. «ΜΥΤΙΚΑΣ» και «ΘΡΟΝΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑ» αποκαλύπτονται στα μάτια μας σ ένα θέαμα μοναδικό, κυριαρχούν πια σ ό,τι έχουμε δει μέχρι τώρα.

Είναι πολύ έντονο το καλωσόρισμα του Ολύμπου στην κορυφή της ΣΚΟΥΡΤΑΣ. Για πρώτη φορά νοιώθουμε στο πρόσωπό μας τις παγωμένες ριπές του θεϊκού ανέμου.

Τυλιγμένοι στα μπουφάν μας ξεκουραζόμαστε και ρεμβάζουμε.

Μου είναι αδύνατο να καταλάβω, πώς ποτέ κανένας πρόγονός μας δεν τόλμησε την υπέρτατη ασέβεια, ν'ατενίσει κατάρματα τον Δία απ' την κορυφή της ΣΚΟΥΡΤΑΣ. Κι ύστερα να βάλει σκοπό της ζωής του, να υψώσει εκεί πάνω ένα Ιερό, σύμβολο πίστης αλλά και απελευθέρωσης του Ανθρώπου απέναντι στο θεϊκό δέος.

Στιγμές περισulloγής για τον καθένα μας. Διακόπτονται μόνον από τον ήχο των φωτογραφικών μηχανών. Πώς όμως να γεμίσεις μια φωτογραφία με συναισθήματα;

◀ Η κορυφή της ΣΚΟΥΡΤΑΣ στα 2.485 μέτρα είναι απο κάθε άποψη το ωραιότερο και πιο ευχάριστο σημείο στάσης. Για πρώτη φορά σ' όλη τη διαδρομή αποκαλύπτεται μπροστά μας το μεγαλείο των κορυφών του Ολύμπου και το καταφύγιο δεν είναι πια πολύ μακριά. (Α. Καλαϊτζή)

"ΟΡΟΠΕΔΙΟ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ". Γλυκύτατο τοπίο με απαλές καμπύλες γραμμές και εκπληκτική θέα στις κορυφές. Θα μπορούσε να ήταν μια λίμνη μοναδικής ομορφιάς στα 2.700 μέτρα, αν τα πετρώματα του Ολύμπου συγκρατούσαν τα νερά απο τις άφθονες βροχές και τα λυωμένα χιόνια. (Α. Καλαϊτζή) ▼

ΣΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

«ΛΑΙΜΟΣ», «ΚΑΓΚΕΛΙΑ», «ΠΕΡΑΣΜΑ ΓΙΟΣΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ» και να, πριν καλά καλά το καταλάβουμε, βρισκόμαστε στην αγκαλιά του «ΟΡΟΠΕΔΙΟΥ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ».

Γλυκό, υπέροχο μονοπάτι, γεμίζει κάθε ορειβάτη με αισιοδοξία και ανακούφιση. Το τέρμα είναι πια κοντά.

Βλάστηση υποτυπώδης, αγριολούλουδα και χορταράκια. Κανένα δέντρο δεν μπορεί ν αναπτυχθεί στα 2.700 μέτρα.

Μια μικρή, τελευταία προσπάθεια κι από την κορυφή του αυχένα προβάλλει, εντελώς ξαφνικά μπροστά στα μάτια μας, η υπό φιλική σιλουέτα, που θα μπορούσε να αντικρύσει κανείς αυτή τη στιγμή, το Καταφύγιο του Σ.Ε.Ο. «ΓΙΟΣΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ». Πολλά χρόνια πριν, ο

εξάιρετος αυτός αναρριχητής και άνθρωπος πρωτοστάτησε στην κατασκευή του κι έχασε τη ζωή του το 1964 στο σημείο εκείνο, που αγάπησε περισσότερο, στον Μύτικα.

Στο μεταξύ η μικρή μας ομάδα εισέρχεται θριαμβευτικά στο Καταφύγιο. Γερό, πέτρινο οικοδόμημα, χτισμένο στα 2.760 μέτρα, σχεδόν αλαζονικά απέναντι στις μεγάλες κορφές. Καταμεσής ενός αυχένα, που τον σαρώνει ο Βοριάς όλες τις εποχές του χρόνου, έχει στ αριστερά και δεξιά του δύο δίδυμες κορφές με ίδιο σχεδόν μπόϊ. «ΤΟΥΜΠΑ» 2,801 μέτρα και «ΠΡΟΦΗΤΗΛΙΑΣ» 2.803 μέτρα.

Το δωμάτιό μας στον δεύτερο όροφο μας περιμένει. Συνθήκες στρατιωτικού θαλάμου, όλοι μαζί, ένα χαρούμενο κοινόβιο. Άφθονες κουβέρτες, στοιβαγμένες με τάξη, υπόσχονται ένα ζεστό ύπνο. Οι νύχτες είναι πολύ κρύες σ αυτό το υψόμετρο.

Μπροστά σ αχνιστά τζάκια και καφέδες τα μέλη της ομάδας τιτιβίζουν ασταμάτητα.

- Βρέ παιδιά, ακόμα δεν μπορώ να πιστέψω, πώς βρίσκομαι εδώ πάνω, λέει κάποια στιγμή η Ελένη. Χαλάλι η κούραση κι η ταλαιπωρία, αισθάνομαι υπέροχα.

Δίπλα της ο Γιάννης σιωπηλός, ατενίζει απ το παράθυρο τον Μύτικα. Δυό μέρες πριν του τηλεφωνήσαμε στην Αθήνα.

- Παρασκευή εννιά το πρωί ξεκινάμε από Λιτόχωρο για Όλυμπο.

Χωρίς πολλές συζητήσεις ο Γιάννης, παραμέρισε τη λογική και το πρόσφατο κάταγμα στο πόδι του, ανέβηκε στη μηχανή του και ήρθε.

ΠΡΟΦΗΤΗΛΙΑΣ

Ο ήλιος κατεβαίνει προς τη Δύση του. Η επιβλητική οκιά, που ρίχνει ο Θρόνος του Δία, μακραίνει όλο και περισσότερο.

Έξω ακούγεται ο χτύπος του τοσεκουριού πάνω στα κούτσουρα. Στην κουζίνα κινητικότητα και κάποιες πρώτες μυρωδιές. Αρχίζουν οι προετοιμασίες για την υποδοχή της νύχτας.

- Παιδιά είναι κανείς για την κορφή του Προφητηλιά; ρωτάω τα μέλη της ομάδας. Είναι σαν να τους ζητώ ν ανεβούν στα Ιμαλαΐα.

Χαλαρωμένοι οι περισσότεροι, δεν βλέπουν την ώρα να βρεθούν μπροστά σ ένα αχνιστό πιάτο κι αμέσως μετά στο ζεστό τους κρεβάτι.

Να όμως, που τρεις γενναίοι ανταποκρίνονται. Άννα, Αντιόπη και Λεωνίδα τυλίγονται στα μπουφάν τους κι όλοι μαζί ξαναβγαίνουμε στο κρύο.

Πολλά χρόνια πριν ανέβηκα για πρώτη φορά στον Προφητηλιά με τον πατέρα μου. Από τότε αυτό το μικρό προσκύνημα έγινε κάτι σαν παράδοση, που εξακολούθησε κάθε φορά να τηρείται, ανεξάρτητα από κούραση και καιρικές συνθήκες.

Φθάνουμε στην κορφή λίγο πριν χαθεί ο ήλιος.

Το πέτρινο ξωκλήσι, το ψηλότερο στην Ελλάδα, βάφεται κόκκινο απ τις τελευταίες αχτίδες. Στο απέριττο εσωτερικό του μόλις και μετά βίας φθάνει το φως. Μόνον

▲ Τρεις γενναίες συντροφιές, εξοπλισμένες με ειδικά αντίσκηνα, θα διανυκτερεύσουν στον αυχένα, έξω από την σιγουριά του καταφυγίου. Το κέρδος τους θα είναι μια σπάνια εμπειρία όλη τη νύχτα κάτω από τον μανιασμένο αέρα.

(Λ. Παπαδόπουλος)

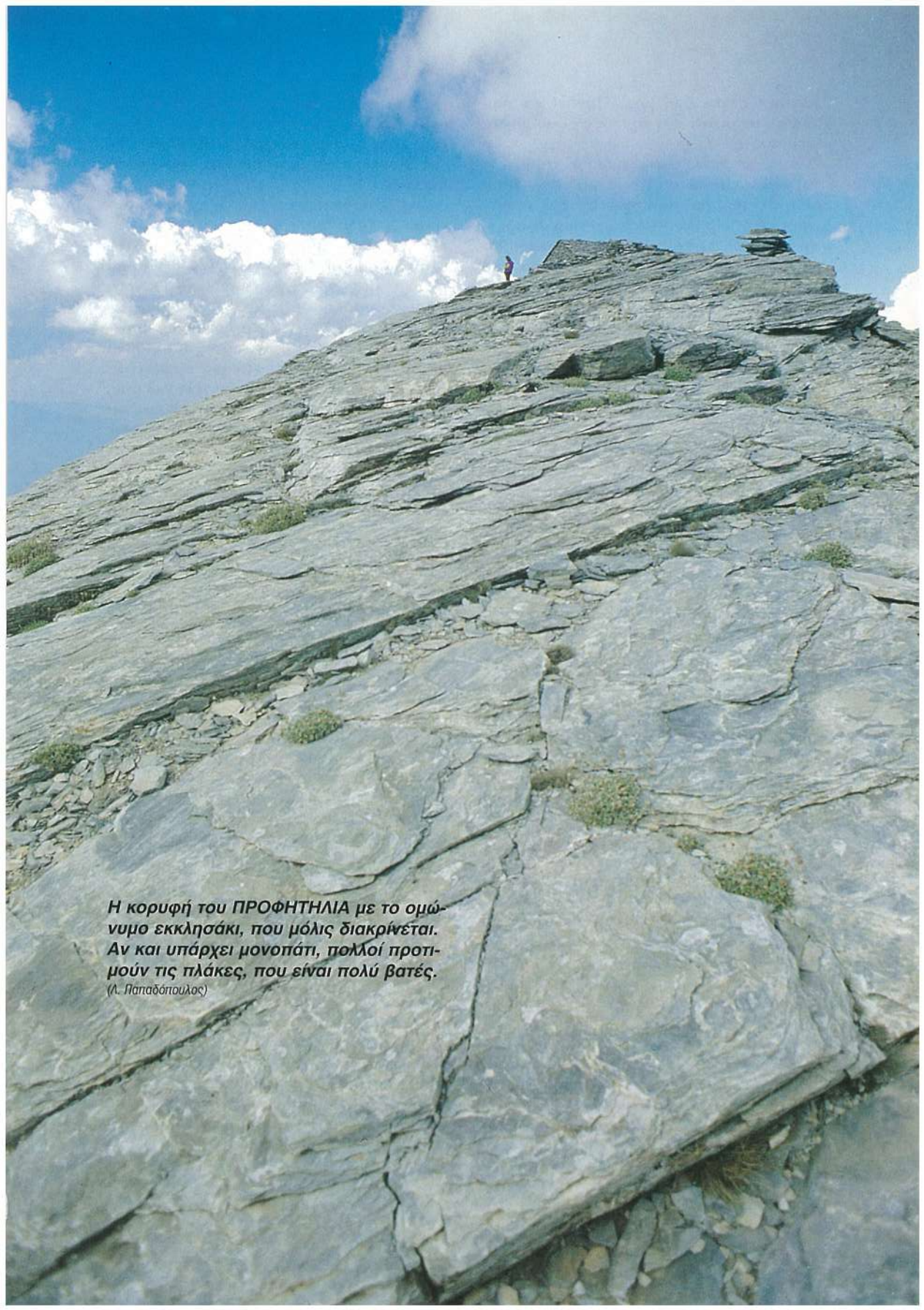
ένα μικρό καντήλι φωτίζει με την χλωμή του δύναμη τα πρόσωπα των Αγίων.

Έξω το θέαμα είναι εξαιρετικό. Δεκάδες κορφές τριγύρω υψώνουν το ανάστημά τους, άλλες ταπεινά και συμμαζεμένα κι άλλες περήφανα και προκλητικά. Ριπές μανιασμένου Βοριά παγώνουν τα πρόσωπα και φέρνουν δάκρυα στα μάτια. Κανείς όμως δεν σκέφτεται να κουνηθεί απ τη θέση του. Ο ήλιος δίνει την τελευταία του μάχη με τον χρόνο και τα πυκνά μαύρα σύννεφα. Ύστερα χάνεται οριστικά πίσω απ τις βουνοκορφές.

Είν'ώρα να κατεβούμε, άλλωστε όλοι τρέμουμε από το κρύο.

Καθώς γυρνάμε τα κεφάλια μας μένουμε εκστατικοί. Ένας τεράστιος πορτοκαλί δίσκος ξεπροβάλλει απ τη μεριά της Θεσσαλονίκης. Κανένας από μας δεν θυμόταν, πως σήμερα είναι Πανσέληνος. Στη στιγμή κάθε διάθεση για επιστροφή εξαφανίζεται. Δεν έχουμε πολλές τέτοιες

Η κορυφή του ΠΡΟΦΗΤΗΛΙΑ με το ομώνυμο εκκλησάκι, που μόλις διακρίνεται. Αν και υπάρχει μονοπάτι, πολλοί προτιμούν τις πλάκες, που είναι πολύ βατές.
(Λ. Παπαδόπουλος)

ευκαιρίες στη ζωή μας. Πρέπει να γεμίσουμε τα μάτια και την ψυχή όσο γίνεται περισσότερο.

Δεν ξέρω πόση ώρα πέρασε από τότε. Προφυλαγμένοι απ' τον αέρα πίσω απ' το πέτρινο τοιχάκι, παρακολουθούμε το φεγγάρι να διαγράφει αργά την μεγαλόπρεπη τροχιά του. Ο Θρόνος του Δία απέναντι, κόκκινος πριν λίγη ώρα απ' τις τελευταίες ακτίνες, έχει πάρει τώρα ένα χρώμα χλωμό, εξωπραγματικό.

Η νύχτα όμως πέφτει παγερή στην κορφή του Προφητηλία.

Μια τελευταία ματιά ολόγουρα, ένας αποχαιρετισμός. Κι' ύστερα γραμμή για την θαλπωρή του καταφυγίου.

ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Η μικρή τραπεζαρία είναι γεμάτη κόσμο. Σχεδόν μας ενοχλεί η επιστροφή μας στους ανθρώπους μετά την ερημιά του Προφητηλία.

Ρίχνω μια ματιά στην αίθουσα του τζακιού. Μισοσκοτεινή και γεμάτη καπνό.

- Το τζάκι μας καπνίζει τώρα τελευταία, μου εξηγούν οι άνθρωποι του καταφυγίου. Πρέπει να το διορθώσουμε.

Άθελα οι αναμνήσεις μου με πάνε πολλά χρόνια πριν.

Σ' αυτή την ίδια αίθουσα βλέπω τον πατέρα μου καθισμένο ανάμεσα στους παλιούς του φίλους. Ανοίγει μιά τεράστια τσαγιέρα μπροστά του και ρίχνει μέσα διάφορα βότανα. Τσάι του Ολύμπου, μέντα, φασκόμηλο, δίκταμο, φλαμούρι, χαμομήλι και ποιάς ξέρει τί άλλο. Καθένα με τη δικιά του δοσολογία. Ύστερα τοποθετεί προσεκτικά την τσαγιέρα στο αναμμένο τζάκι. Σε λίγη ώρα η αίθουσα γεμίζει αρώματα.

Το τσάι σερβίρεται τελετουργικά κι όλοι το ρουφούν θορυβώδικα, έτσι καθώς είναι και τό' στα φλυτζάνια.

- Να'σαι καλά βρέ Δημήτρη, με τις εξωτικές συνταγές σου. Κανείς δεν κάνει πιά ωραίο τσάι από όσα....

- Μου κάνετε κι εμένα ένα νεσ με γάλα; ακούγεται ένας νεαρός από δίπλα και στη στιγμή μ'επαναφέρει στην πραγματικότητα.

Στήνομαι στην ουρά και περιμένω. Πολύς

κόσμος φαίνεται πως πεινάει αυτή την ώρα. Σχεδόν ποτέ δεν θυμάμαι στο καταφύγιο τέτοιο συνωπισμό. Η διάδοση της ορειβασίας έχει και μερικές αρνητικές πλευρές.

Αχνιστές σουπες και κόκκινο κρασάκι στο τραπέζι. Η μικρή μας συντροφιά αναπληρώνει με βουλιμία τις θερμίδες που έχασε στην διαδρομή. Σχεδόν κανένας δεν μένει μόνο με μιά μερίδα, όλο και καταφθάνουν κάποια συμπληρώματα.

Δίπλα μας ο κύριος Αριστομένης, σκυμμένος στο μοναδικό του πιάτο, παραδίδει μαθήματα λιτότητας. Παλιός ορειβάτης, μιλάει με νοσταλγία για τον πατέρα μου. Σιγά - σιγά μαζευόμαστε γύρω του και για ώρα πολλή δίνουμε τροφή στις αναμνήσεις του.

Η νύχτα προχωράει στο Καταφύγιο. Μια γλυκιά χαλάρωση μουδιάζει τα μέλη και θολώνει το νού. Το κρασάκι κι η κούραση κάνουν καλά τη δουλειά τους.

Έξω ένα σιδερένιο παντζούρι ξέφυγε απ' το γάντζο του και χτυπάει κάθε λίγο στον τοίχο. Ο Βοριάς σαρώνει τον αυχένα μ' όλη του τη μανία. Θα'ναι ένας όμορφος ύπνος κάτω απ' τις ζεστές κουβέρτες.

ΣΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Εχει σχεδόν ξημερώσει. Το σκοτάδι όμως είν ακόμα πυκνό. Το μόνο που διακρίνεται απ' την εξώπορτα είναι μια στίβα κούτσουρα, μερικά μέτρα μπροστά. Ούτε Θρόνος του Δία ούτε ουρανός ούτε ορίζοντας. Μιά βαρεία ομίχλη αιχμαλωτίζει τα πάντα. Η μέρα ξεκινάει μ' έναν Όλυμπο σκοτεινό, σχεδόν εχθρικό.

Δεν χαλιναγωγείται αυτό το βουνό. Και δεν ανέχεται προβλέψεις.

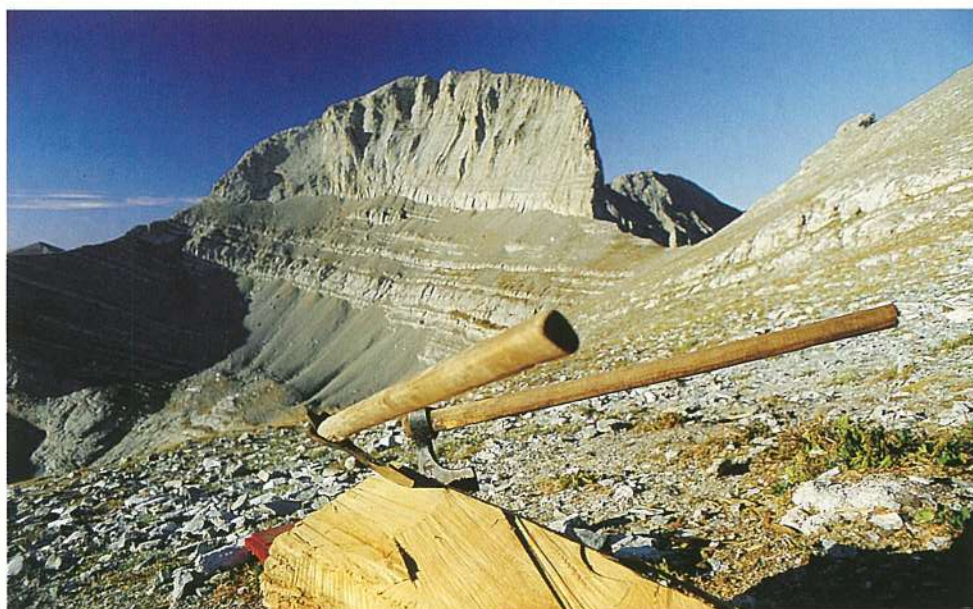
Χθές βράδυ, ολόγιομο φεγγάρι, άστρα, κρυστάλλινη ατμόσφαιρα.

Λίγες ώρες μετά, μιά απίστευτη μεταστροφή.

Περύλιποι και αδραντοποιημένοι συνωπισζόμαστε στην τραπεζαρία ανάμεσα σε τσάγια, καφέδες κι απαισιόδοξες συζητήσεις.

Αρχίζει να σιγοβρέχει. Λειπές, παγωμένες σταγόνες, σχεδόν χιονόνερο. Σιωπηρός σε

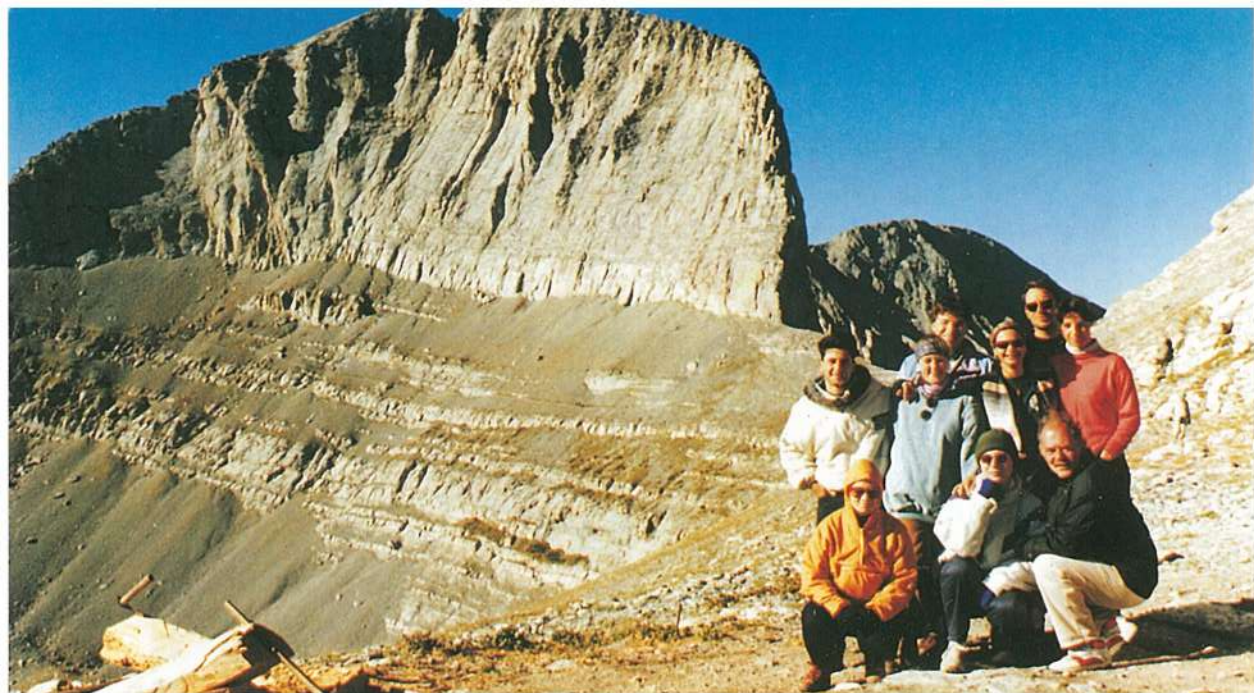

▲ Η θέα των κορυφών από το καταφύγιο είναι μοναδική σε μεγαλοπρέπεια, αληθινή πρόκληση για κάθε φωτογράφο. Δίκαια το σημείο αυτό θεωρείται το πιο πολυφωτογραφημένο στον Όλυμπο. (Λ. Παπαδόπουλος)

Πανοραμική φωτογραφία του καταφυγίου του Σ.Ε.Ο. “Γιόσος Αποστολίδης”, τραβηγμένη από το Στεφάνι (2909 μ.). Χτισμένο σε υψόμετρο 2760 μέτρων στον αυχένα, ανάμεσα στις δίδυμες κορυφές ΤΟΥΜΠΑ και ΠΡΟΦΗΤΗΛΙΑΣ, είναι απόλυτα εκτεθειμένο όλο το χρόνο σε απίστευτα δυνατούς ανέμους. (Λ. Παπαδόπουλος) ▼

▲ Χαρούμενη αναμνηστική φωτογραφία της ομάδας, λίγο πριν την αναχώρηση, με φόντο το Θρόνο του Δία. Κάποιοι από μας έχουμε ήδη ανανεώσει το ραντεβού μας για τον επόμενο χρόνο. (Α. Καλαϊτζή)

μιά γωνιά, δίπλα στο παράθυρο, ρεμβάζει ο κύριος Αριστομένης. Λευκά μαλλιά, ακίνητο βλέμμα μέσα στο γαλακτούχο φόντο της ομίχλης. Εικόνα βγαλμένη λές από αργό πλάνο του Θόδωρου Αγγελόπουλου.

- Πώς τον βλέπετε τον καιρό σήμερα; Θα κρατήσει πολύ έτσι; Χαμογελάει.

- Με τον Όλυμπο κανείς δεν είναι σίγουρος. Πιστεύω όμως, πώς θα καθαρίσει. Δές τα σύννεφα, αρχίζουν να τρέχουν.

Και πράγματι, έτσι είναι. Μεγάλες, σκούρες μάζες μετακινούνται σε χαμηλό ύψος με απίστευτη ταχύτητα. Που και που κάποιο γαλάζιο κομμάτι σπάζει την γκριζα μονοτονία.

Πρώτα καθαρίζει ο Θρόνος του Δία. Τρυπάει ξαφνικά τα σύννεφα και προβάλλει πελώριος μπροστά μας. Ύστερα, μωδιασμένος λές από την νάρκη του, ξεδιπλώνεται αργά - αργά ο ορίζοντας. Η κοντινή στεριά πρώτα, η απαλή καμπύλη του Θερμαϊκού πιά ύστερα και στο τέλος η απεραντοσύνη της θάλασσας, μέχρι εκεί που φθάνει το μάτι.

Να τώρα διακρίνονται καθαρά οι χαμηλές γραμμές της Χαλκιδικής και στο βάθος, μείσ'από τα σύννεφα, προβάλλει η μυτερή

κορφή του Αθώ.

Στη στιγμή ζωντανεύουν τα πάντα. Κορδόνα οφίγγονται, σακκίδια ετοιμάζονται, σχέδια βιαστικά καταστρώνονται. Άλλοι κινούν για τον Μύτικα, άλλοι για το Στεφάνι και άλλοι για μια ήρεμη βόλτα στο Οροπέδιο των Μουσών ή στις κοντινές κορφές.

Ο Όλυμπος μας ξαναδείχνει το χαμογελαστό του πρόσωπο.

Ήλιος λαμπρός, παρέα όμως με παγωμένο Βοριά. Δυσόμηση χιλιάδες μέτρα πιά κάτω ο κόσμος κυκλοφορεί με τα κοντομάνικα.

Μέχρι το ηλιοβασιλέμμα τριγυρνάμε και απολαμβάνουμε τα πάντα: Ήλιο, αέρα, βάδισμα, πλούσιες εικόνες.

Καθώς πέφτει η νύχτα μαζεμόμαστε ξανά στο καταφύγιο. Για άλλη μια φορά κόσμος πολύς και θόρυβος. Είν'ώρα για μια μικρή επανάσταση. Τρεις από μας απαρνούνται την ζέση της τραπεζαρίας και βγαίνουν στον ξύλινο πάγκο, έξω απ'το καταφύγιο. Εκεί, με το θερμόμετρο να δείχνει 0°C τυλγίνονται καλά με κουβέρτες, παίρνουν ένα τσίπουρο και μερικές ελιές και μέχρι αργά συζητάνε και ρεμβάζουν.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ημερώνει Κυριακή. Ήλιος εκτυφλωτικός και πεντακάθαρη αιμόσφαιρα αλλά πολύ χαμηλή θερμοκρασία. Το θερμόμετρο δείχνει δύο βαθμούς κάτω απ'το μηδέν. Ξεκουράστοι και ευδιάθετοι βγαίνουμε ένας - ένας απ'τις κουβέρτες μας και μαζευόμαστε στην τραπεζαρία.

Είν'όμορφο να παρακολουθείς τις προετοιμασίες αναχώρησης των ανθρώπων σ' ένα ορειβατικό καταφύγιο. Πολύχρωμες φόρμες και σακκίδια, σκούφοι, γάντια, ορειβατικά παπούτσια υψηλών προδιαγραφών με χοντρές κάλτσες ή απλά αθλητικά για τους αμύητους.

Κάθε αναχώρηση ομάδας συνοδεύεται από ζωνρούς αποχαιρετισμούς. Ανταλλάσσονται κάρτες και τηλέφωνα με

τους καινούργιους γνωστούς, δίνονται υποσχέσεις για επικοινωνία.

Συγκεντρωνόμαστε κι εμείς μπροστά στο καταφύγιο για την καθιερωμένη αναμνηστική φωτογραφία. Χαρούμενα πρόσωπα με φόντο τις μεγάλες κορφές.

Ύστερα, σιγά - σιγά οι εικόνες ξεμακραίνουν.

Πρώτα χάνεται το καταφύγιο, που για δύο ολόκληρες μέρες ήταν το φιλόξενο σπίτι μας.

Καθώς βγαίνουμε στο Οροπέδιο των Μουσών, τα κεφάλια γυρίζουν αυθόρμητα πίσω. Οι δύο μεγάλες κορφές, το Στεφάνι κι ο Μύτικας είναι εκεί, περήφανες, μεγαλόπρεπες, λουσομένες στο πρωινό φως.

Ύστερα χάνονται κι αυτές. Μέχρι την επόμενη φορά.

▲ Τελευταίες στιγμές στο ΟΡΟΠΕΔΙΟ ΤΩΝ ΜΟΥΣΩΝ. Οι εικόνες σιγά - σιγά απομακρύνονται. Η νοσταλγία για την επόμενη φορά έχει κιόλας αρχίσει. (Λ. Παπαδόπουλος)

ΑΞΕΧΑΣΤΕΣ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΜΕ ΤΟ «WILDERNESS»

Παρασκευή απόγευμα ξεκινάμε με τα τζιπ από την Λεπτοκαρυά Πιερίας, με προορισμό την Καρυά Ολύμπου.

Εγκαταλείπουμε την θάλασσα κι αρχίζουμε ν' ανεβαίνουμε στις παρειές του Ολύμπου. Στα πόδια μας το γαλάζιο Αιγαίο, ψηλά στον ουρανό ακουμπάνε οι χιονισμένες κορυφές. Όσο κερδίζουμε υψόμετρο τόσο απομακρυνόμαστε από το άγχος και την ρουτίνα της πόλης. Στα 1200

περίπου μέτρα παύει να μας συντροφεύει η θέα της θάλασσας, ξανοίγεται μπροστά μας το οροπέδιο της Καρυάς, μια κοιλάδα μέσα στα πεύκα και τα έλατα. Εκεί καταμεσής το ήρεμο ποταμάκι Ζλιάνα κυλάει τα νερά του προς τη θάλασσα. Περνάμε το ποτάμι και να μπροστά μας ο ξενώνας. Αχνίζει ο τραχανάς, μοσχομυρίζουν τα ψητά, τα κούτσουρα τριζοβολάνε στο τζάκι.

Μετά από μια μαγευτική αλλά δύσκολη διαδρομή όλα αυτά μας είναι απαραίτητα.

Κάπως έτσι ξεκινάει μαζί μας ένα τριήμερο περιπέτειας, συγκινήσεων αλλά και χαλάρωσης στον Όλυμπο.

Land rover και jeep, έμπειροι οδηγοί με 30χρονη πείρα στα βουνά σας συνοδεύουν και σας προσκαλούν ν' ανακαλύψετε μαζί τους ξεχασμέ-

νες περιοχές, άγρια πουλιά και ζώα, αγριολούλουδα, πανέμορφα μοναστήρια κρυμμένα μέσα στα έλata. Διασχίζουν μαζί σας μαγευτικά φαράγγια και σας οδηγούν σε διαδρομές με ποδήλατο, εύκολες, δύσκολες ή και πολύ δύσκολες. Για όσους πάλι θέλουν να γευτούν τη χαρά της ανάβασης υπάρχει η δυνατότητα να φθάσουν με 4 x 4 σε μεγάλο υψόμετρο και από κει μέσα σε λίγες ώρες ν' ανεβούν στις κορυφές Δραγασιά, Μεταμόρφωση, Φράγκου, Αλών και γιατί όχι, στις θρυλικές κορυφές του Ολύμπου Αγιο Αντώνιο, Σκολιό και Μύτικα.

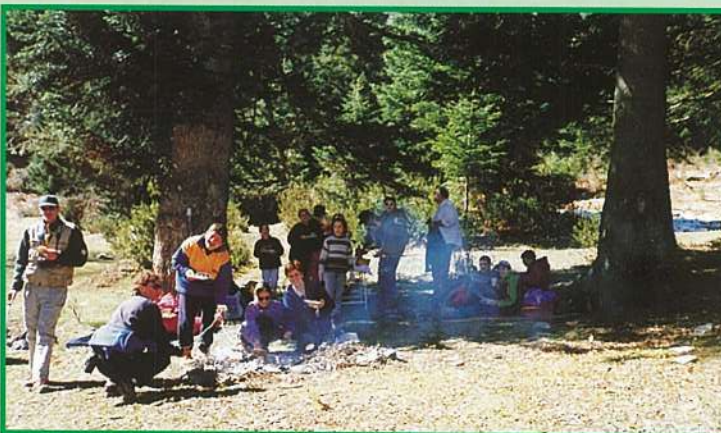
Αλλά και γι. αυτούς που θέλουν να περάσουν ένα ήρεμο Σαββατοκύριακο πάλι υπάρχει ένας έξοχος συνδυασμός, Όμορφες διαδρομές με 4 x 4, ξενώνες με ζεστά δωμάτια, ξεκούραση και καλό φαγητό δίπλα στο τζάκι.

Τους ανθρώπους με ανήσυχο ταμπερα-

μέντο θα ενθουσιάσουν τα προγράμματα προσανατολισμού και τα εναέρια περάσματα ποταμού ή περάσματα σε τεντωμένο σχοινί.

Υπάρχουν όμως και οι λάτρεις της θάλασσας. Αυτοί θα ζήσουν ποικίλες συγκινήσεις μ. ένα ιστιοπλοϊκό σκάφος 11 μέτρων, που χωράει 6 άτομα. Ξεκινώντας από το λιμάνι του Πλαταμώνα, ένας έμπειρος καπετάνιος θα τους οδηγήσει σε ακατοίκητα νησιά του Β. Αιγαίου, σε ερειπωμένους οικισμούς, σε παρθένες αμμουδιές, σε θαλάσσιες σπηλιές και μοναστήρια, σε απόμακρους μοναχικούς βράχους και βυθισμένες αρχαίες πολιτείες. Το «WILDERNESS» είναι ένα γραφείο, που με την πείρα και την άριστη οργάνωσή του σας προσφέρει αξέχαστες συγκινήσεις στον Όλυμπο, στην άγνωστη Ροδόπη και στα μαγευτικά νησιά του Βορείου Αιγαίου.

Για να ενημερωθείτε για τα προγράμματα και τις τιμές μας απευθυνθείτε στα τηλέφωνα : 031/734544, 305257 και 429449.